

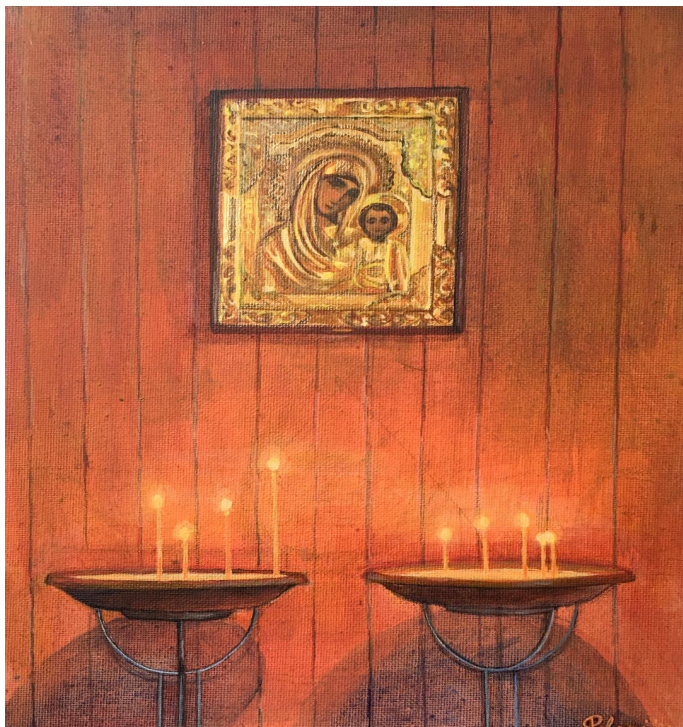

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Septembrie 2020
Anul XII - Nr. 31

Rugăciune Maicii Domnului, Irina Poloni

Sumar:

- Despre Maica Domnului, *PF. Daniel*
- Predică la Nașterea Maicii Domnului, *pr. Ilie Cleopa*
- O inimă plină de încredere, *Pr. Dan Eliodor Moldovan*
- Dialogul unui ateu cu un creștin fizician, *Cosmin Vatră*
- Acasă, *Carmen Indergand-Bira*
- Invitație la expoziție, *Carmen Indergand-Bira*
- Cronica parohiei
- Program Liturgic

„Maica Domnului este ocrotitoarea tuturor familiilor, tuturor copiilor.”

„Cifra 8 simbolizează veșnicia, ziua veșniciei, viața veșnică. În a opta zi de la începutul anului bisericesc este prăznuită Nașterea Maicii Domnului pentru că prin Ea vine în lume Fiul lui Dumnezeu Cel Veșnic. El devine Om ca să lucreze mântuirea lumii de păcat și de moarte și să dăruiască oamenilor viața veșnică. Deci, prin Maica Domnului, Cel Veșnic Viu se face Om și intră în timp, în istorie, pentru ca oamenilor care trăiesc în timp să le dăruiască viața veșnică.“

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, la Patriarhie (8 septembrie 2017)

Tropar la Nașterea Maicii Domnului

Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a Răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeuul nostru. Și dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică.

Predică la Nașterea Maicii Domnului

(Fragmente - preluare <http://paginiortodoxe2.tripod.com/>: Predica la Praznicul Nașterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu -Pr. Ilie Cleopa)

Iubiți credincioși,

Gîndindu-mă la cinstea și slava cea mare cu care Preabunul și Preaînduratul Dumnezeu a împodobit în cer pe Maica Domnului, gîndindu-mă la slavoslovia cea veșnică cu care o laudă pe dînsa puterile cerești, apoi, cugetînd și la slujbele și rugăciunile care i se aduc ei de către toți fiii Bisericii lui Hristos aici pe pămînt, precum și la cuvintele de laudă pe care le-au alcătuit în cinstea ei sfinții și aleșii lui Dumnezeu, silința gîndului mă îndeamnă, ca astăzi, la luminatul praznic al Nașterii Maicii Domnului, să adaug și eu nepriceputul, o mică picătură lîngă noianul cel mare al laudelor ei. Și iată ce am a zice:

Iubiții mei frați în Hristos, v-ați gîndit vreodată pentru care pricină Sfinții și dumnezeieștii Părinți, care au

alcătuit sinaxarul, au rînduit ca praznicele împărătești, care împodobesc crugul anului, să înceapă cu Nașterea Maicii Domnului și să se sfîrșească cu Adormirea ei? După cum se știe, în prima lună a anului nou bisericesc, în a opta zi a lunii septembrie, prăznuim Nașterea Maicii Domnului, iar în luna ultimă a anului bisericesc, la 15 august, prăznuim Adormirea ei. Pricina cea tainică, pentru care anul bisericesc începe și se sfîrșește cu praznicele Maicii Domnului, este aceasta că prin mijlocirea Maicii Domnului, Preamilostivul Dumnezeu a binevoit a începe și a termina planul mîntuirii neamului omenesc din robia diavolului și din munca iadului.

Să știți, frații mei, că acest plan al lui Dumnezeu de a mîntui lumea

prin mijlocirea Maicii Domnului, l-a arătat Dumnezeu în chip tainic și umbros chiar de la începutul lumii, când a zis Evei că sămînța ei va zdrobi capul șarpelui (Facere 3, 15). Căci despre Hristos se zice: sămînța femeii, ca Unul ce nu S-a născut din sămînța de bărbat. Încă de la începutul lumii, Preabunul Dumnezeu a arătat în chip tainic prin Eva cea veche, pe cea nouă, duhovnicească, adică pe Maica Domnului ce avea să nască, la plinirea vremii, pe noul Adam, Hristos, Care,

prin întruparea Lui, a zdrobit capul șarpelui și al morții și al păcatului, căci precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia (I Corinteni 15, 22).

Dar să știți, fraților, că în planul mîntuirii neamului omenesc, Maica Domnului a mai fost închipuită de porumbița lui Noe. Căci precum aceea a adus lui Noe vestea cea bună a încetării potopului, așa și Maica Domnului - porumbița cea aleasă de Dumnezeu și de Duhul Sfînt -, prin nașterea lui Hristos, a adus în lume vestea cea mare a răscumpărării din robia păcatului. Iarăși, pe Maica Domnului a închipuit-o scara lui Iacov, pe care se suiau și se coborau îngerii lui Dumnezeu (Facere 28, 12), căci Maica Domnului a fost scara

pe care S-a pogorît Dumnezeu pînă la noi și prin care firea noastră s-a suit pînă la dreapta lui Dumnezeu (Canoanul Acatistului Maicii Domnului).

Pe Maica Domnului a mai închipuit-o rugul cel aprins, care ardea și nu se mistuia de flacăra focului dumnezeirii (Ieșire 3, 2), căci ea a fost rugul cel duhovnicesc care a primit în sine focul dumnezeirii și nu s-a ars de el (Sfîntul Ioan Damaschin, Bogorodîșna gl. 1, Mînăstirea Neamț, 1816).

Maica Domnului a fost închipuită și prin toiagul lui Aaron care a odrăslit (Numerii 17, 8), căci și ea a răsărit din părinți sterpi și neroditori și întru feciorie petrecînd, de la Duhul Sfînt a zămislit și a născut pe Hristos (Luca 1, 35). Pe Maica Domnului a închipuit-o sfeșnicul cel cu șapte lumini (Ieșire 37, 17-24) fiindcă ea a strălucit în lume cu toate cele șapte daruri ale Duhului Sfînt. Maica Domnului a mai fost închipuită prin cădelnița cea cu totul de aur (Ieșire 37, 16; 40, 26-27), fiindcă ea a purtat în sine focul dumnezeirii.

Maica Domnului a fost închipuită prin cortul sicriului și prin tablele Legii Vechi (Ieșire 40, 20-22), căci ea este cortul cel sfînt și sicriu însuflețit și tablă a Legii Darului (Canon de panihidă, pesna a 8-a). Maica Domnului a fost închipuită și prin ușa cea încuiată, pe care a văzut-o Proorocul Iezechiel, căci prin ea a trecut singur Dumnezeu și încuiată a lăsat-o, neștrîcînd cheile fecioriei ei (Iezechiel 44, 2).

Maica Domnului este împărăteasa cea preasfîntă, preafrumoasă și preaîmpodobită, pe care fericitul ei strămoș, David proorocul și împăratul a văzut-o prin Duhul Sfînt, stînd de-a dreapta scaunului dumnezeirii, fiindcă Cel ce stăpînește fulgerele cerului în ea s-a oprit și a locuit (Psalm 44, 11). Maica Domnului a mai fost în-

chipuită prin norul cel ușor, prin care S-a pogorît la noi Dumnezeu.

Maica Domnului este muntele cel sfînt, întru care a binevoit Dumnezeu (Isaia 2, 2). Maica Domnului este norul cel în chipul porfirii, cu raze de aur, întru care s-a ascuns soarele cel înțelegător, Hristos Dumnezeul nostru. Maica Domnului a fost închipuită și prin chivotul Legii Vechi înaintea căruia a săltat de bucurie David proorocul și împăratul (II Regi 6, 2-5).

Iubiți credincioși,

Din cele prea multe mărturii și simboluri care închipuiesc pe Maica Domnului, v-am adus aici cîteva spre a vă da seama că taina și temelia praznicului de astăzi își are obîrșie foarte veche și este vestită de patriarhii și proorocii lui Dumnezeu.

Acum este vremea să arătăm, măcar pe scurt, cum s-a împlinit în Legea Harului această dumnezeiască faptă a nașterii Maicii Domnului. În Palestina, în orașul Nazaret, era un om ce se chema Ioachim și soția lui, Ana. Acești soți erau drepti și plini de toată fapta cea bună, fiind de neam cinstit și împărătesc. Dar aveau mare mîhnire în această viață, căci nu aveau copii. Și, în acea vreme, cei ce nu aveau copii erau socotiți ca oameni urgisiți de Dumnezeu și blestemați, după mărturia Sfintei Scripturi, care zice:

„Blestemat este cel ce nu are sămînță în Sion și nu are urmași în Ierusalim”. De la asemenea oameni, nimeni nu avea voie să primească hrană, iar în biserică nu erau luați în seamă și nu li se primeau jertfele pe care le aduceau lui Dumnezeu.

Într-una din zile, fiind un mare praznic al iudeilor, s-au dus și Ioachim cu soția sa Ana la biserică și, pentru multa lor osîrdie, au vrut să dea și ei ceva jertfă lui Dumnezeu din averile lor. Dar preotul nu a voit să le primească și cu cuvinte grele îi muștră, zicîndu-le: „Pentru ce îndrăzniți să aduceți jertfă lui Dumnezeu, fiind voi sterpi și neroditori?” Atunci Ioachim și Ana, umplîndu-se de rușine și de mîhnire, au ieșit afară din biserică. Și mergînd spre casă foarte întristați, a zis Ioachim către soția sa Ana: „Pe mine nu mă îndeamnă inima să mai intru în casa mea, căci noi sîntem urgisiți de Dumnezeu. Iată eu mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu, doar se va milostivi și ne va da nouă un copil”.

Deci, se despărțiră unul de altul, iar Ana se duse acasă, la Nazaret. Și, după ce făcu multă milostenie, a intrat în grădină și acolo a început să se roage lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi, zicînd: „Doamne, Atoțitiitorule, Cela ce numai cu cuvîntul ai făcut cerul și pămîntul și toate cîte se văd; Cela ce ai zis făpturilor Tale

să trăiască și să se înmulțească; Cela ce ai binecuvîntat pe Sarra, femeia lui Avraam și a născut pe Isaac la bătrînețe și ai dăruit Anei fiu, de a născut pe Samuel proorocul, dă-mi și mie roadă pîntecelui meu și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că de voi naște fiu, sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale” (I Regi 1, 11).

Deci, acestea grăind Ana, cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu; la fel și Ioachim, bărbatul ei, mult rugîndu-se în munte și plîngînd cu durere din inimă, a auzit Dumnezeu rugăciunea și suspinurile lor. Apoi trimițînd pe arhanghelul Gavriil la Ioachim în munte, i-a zis: „Bucură-te, Ioachime, și te veselește că am venit să-ți vestesc că vei avea o fiică ce va naște în feciorie pe Împăratul lumii, Dumnezeu! Deci, lasă întristarea și amărăciunea sufletului tău și te du la casa ta, că a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Numai să ai nădejde tare în cuvîntul meu și să-i mulțumești lui Dumnezeu”.

Acestea zicînd îngerul lui Dumnezeu, s-a dus în grabă și la Ana și îi zise aceste cuvinte: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și, iată, vei naște o fiică și-i vei pune numele Maria, de care toate popoarele pămîntului se vor bucura”. Deci, Ioachim, auzind cuvîntul arhanghelului Gavriil, se duse vesel la casa sa și află pe Ana foarte bucuroasă pentru vestea primită de la

înger. Apoi Ana, rămînînd însărcinată, după nouă luni a născut o fiică, pe care, după obiceiul Legii Vechi, la opt zile o duseră la preotul bisericii spre a-i pune numele. Deci, cu chip tainic, i s-a dat pruncii acest nume de Maria, căci Maria înseamnă împărăteasă, ca ceea ce avea să fie Împărăteasa îngerilor și Doamna întregii lumi. (...)

Iubiți credincioși,

Ziua de astăzi a sosit la noi cu lumină duhovnicească, cu bucurie sfîntă, fiindcă astăzi se naște Maica luminii și a bucuriei. Astăzi se vestește mila și

izbăvirea neamului omenesc, căci s-a născut Maica milei și a milostivirii. Nu prăznuim astăzi nașterea vreunui sfînt, ci nașterea aceleia ce este mai sfîntă decît toți sfinții. Nu sobor de îngeri se cinstește astăzi, ci nașterea Împărătesei îngerilor. Nu maică de împărat pămîntesc se naște, ci însăși Maica Domnului și Dumnezeuului slavei. Astăzi, Împărăteasa făpturii și Doamna lumii, din pîntece sterp și neroditor a răsărit. Și cine va putea, după vrednicie, să cinstească nașterea ei? Însăși Biserica lui Hristos arată că este cu neputință acest lucru, zicînd: „Nu se pricepe toată limba a te lău-

da după vrednicie, căci se întunecă și mintea cea mai presus de lume a cîntărie, de Dumnezeu Născătoare” (Axiomul din ziua Botezului Domnului).

Deci, frații mei, dacă David, împăratul și proorocul, a săltat bucurîndu-se și s-a veselit foarte, înaintea chivotului Legii Vechi, care tainic închipuia pe Maica Domnului (II Regi 6, 5), apoi cîtă bucurie și veselie se cade

nouă să avem azi, cînd, nu tainic și cu închipuire, ci într-adevăr prăznuim Nașterea Maicii Domnului, chivotul cel viu și însuflețit, întru care Dumnezeu a locuit? Dacă cele întunecate și tainice, atîta veselie au adus preafericitului strămoș al Maicii Domnului, apoi cîtă bucurie are el acum în cer, și cîtă bucurie și mîngîiere se cuvine să avem și noi astăzi, cei de pe pămînt, cînd a răsărit în lume prunca lui

Dumnezeu, Fecioara Maria, prin care S-a arătat Soarele mîntuirii neamului omenesc?

Cu adevărat astăzi, Preabunul și Preînduratul Dumnezeu, a cercetat cu milă zidirea Sa și a bucurat cu mare bucurie, nu numai pe David împăratul și proorocul, ci și pe dumnezeieștii ei părinți Ioachim și Ana, care cu atîtea lacrimi și suspine se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod. Dar și toată făptura omenească s-a bucurat, de vreme ce tot neamul omenesc aștepta să se nască în lume Sfînta Fecioară, care la vreme avea să nască pe Emanuel, ce se tîlcuiește „Cu noi este Dumnezeu” (Isaia 7, 14).

Astăzi prăznuim nașterea Împărătesei cerului și a pămîntului, ca rod al rugăciunii, al milosteniei și al facerii de bine, cîștigată de la Dumnezeu de Sfinții Părinți Ioachim și Ana. Deci cum trebuie să prăznuim noi astăzi și cu cîtă cinste și evlavie, cu cîtă sfințenie și curăție? Astăzi cei sterpi și neroditori să se mîngîie cu nădejdea că, prin milostenii și faceri de bine, prin post și rugăciune, vor dobîndi și ei copii de la Dumnezeu.

Astăzi cei tineri să se înfrîneze și cu curăție și cinste să prăznuiască nașterea Maicii Domnului. Astăzi fecioarele și copiii să salte de bucurie că le vine în lume Maica fecioriei. Astăzi bătrînii și bolnavii să se bucure că sprijinitorii bătrînilor și mîngîierea bolnavilor a

venit în lume. Astăzi cei căzuți în păcate grele și cei deznădăjduiți de mîntuirea lor, cu nădejde să se mîngîie, că ridicarea celor căzuți și nădejdea celor deznădăjduiți pe pămînt s-a născut. Fiecare din cei ce sînteți de față să vă gîndiți cîtă osteneală și milostenie au făcut și cîte lacrimi au vărsat dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana, ca să le dea Dumnezeu copii. Apoi, prin cîtă osîrdie și rugăciune din adîncul inimii au dobîndit o fiică, pe Preasfînta Fecioară Maria, de a cărei naștere s-au bucurat cerul și pămîntul.(...)

Iubiți credincioși,

Astăzi, însă, se cade să ne veselim, căci s-a născut pe pămînt Maica Vieții, Fecioara Maria, cea mai sfîntă ființă omenească pe care a ales-o Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii, ca să nască pe Iisus Hristos de la Duhul Sfînt în Betleemul Iudeii. Să se bucure astăzi pruncii și fecioarele, copiii și tinerii, mamele și văduvele, preoții și călugării că ni s-a născut nouă mamă duhovnicească și cea dintîi rugătoare, mîngîietoare și mijlocitoare înaintea Preasfîntei Treimi.

Să mergem deci în Nazaretul Galileii, să-i aducem laude îngerești, pruncii și Fecioarei Maria, Preacuratei de Dumnezeu Născătoarei, care s-a născut din Sfinții Părinți Ioachim și Ana, la bătrînețile lor.

Însă, pentru a lăuda pe prunca și Fecioara Maria, trebuie să avem inimă fără răutate, ca pruncii, și viață curată și neîntinată de păcate trupești. Pentru a lăuda pe aceea care avea să fie Maica Fiului lui Dumnezeu, trebuie să avem inimă de mamă, blândețe și răbdare de mamă, iubire și milă de mamă către toți. Altfel, rugăciunile noastre, darurile noastre, dacă ies din inimi pline de păcate, de ură și de răutate, nu vor fi primite de Preasfânta Fecioară Maria.

Cu aceste gânduri de bucurie și nădejde și cu inimi pline de milă și smerenie, să intrăm în sfintele biserici și, sărutînd icoana Maicii Domnului, să-i adresăm cu credință această scurtă rugăciune:

Ușa milostivirii deschide-ne-o nouă, binecuvîntată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mîntuim prin tine de nevoi, că tu ești mîntuirea neamului creștinesc.

Amin.

O inimă plină de încredere

Când îngerul Gavriel a venit la Maria și i-a promis harul lui Dumnezeu, Maria l-a primit cu inima plină de încredere. La scurt timp, Maria s-a dus să o vadă pe ruda ei Elisabeta. Simte nevoia să-și deschidă inima cuiva în care are încredere. Elisabeta, soția preotului Zaharia, experimentase deja și ea ceva similar. Dumnezeu a lucrat și la ea. De aceea, Elisabeta este probabil singura persoană care poate înțelege ce tocmai i se întîmplase Mariei. Ambele sunt însărcinate și ambele își împartasesc experiența lor, de a fi atinse de iubirea infinită a lui Dumnezeu.

Ce fel de întîlniri speciale experimentăm noi înșine în această perioadă? Uneori, primim doar un mic salut sau un zâmbet cald de la semenii noștri. Alteori, întîlnirile trecătoare și spontane... Există, de asemenea, întîlniri care sunt foarte familiare, întîlniri care ne umplu, întîlniri cu prietenii, schimburi de vorbe care ne încântă inima. La fel ca întîlnirea dintre Maria și Elisabeta. Ne-au lipsit astfel de întîlniri în ultimele luni. În perioada Corona, întîlnirile personale și chiar familiale sunt restricționate, străngerile de mână și îmbrățișările nu sunt permise. Contactul cu cei dragi este adesea posibil doar la telefon pentru a spune ce ne este în minte, ce ne mișcă, pentru a vorbi despre grijile și

temerile noastre în aceste momente dificile.

Scena biblică relatată de evanghelistul Luca nu se referă doar la întâlnirea dintre cele două femei: Elisabeta și Maria. Copiii pe care cele două femei le poartă se întâlnesc și ei. Ioan, simte cine vine să-l viziteze cu Ma-

ria și dă un semn. Elisabeta percepe acest impuls și prin Ioan recunoaște pe cine poartă Maria. Domnul ei! Ea recunoaște măreția lui Iisus și onorează misterul care vine în întâmpinarea lor cu Maria. Dar Maria a ținut toate acestea în inima ei...

pr. Dan Eliodor Moldovan

Dialogul unui ateu cu un creștin fizician

Într-o bună zi, un creștin, fizician de meserie, s-a întâlnit cu un ateu. Pentru cel din urmă, știința era incompatibilă cu creștinismul și pentru că nu putea pricepe cum fizicianul putea fi creștin, a început să-l iscodească cu diverse întrebări:

Ateul: Cum poți tu, oare, să crezi în Dumnezeu, fizician fiind?

Fizicianul: Dragul meu, e drept că eu sunt creștin, dar eu nu cred în Dumnezeu.

Ateul (bucurându-se): Așa da! Deci nu crezi în Dumnezeu, ești ateu. Mă mirăm eu să fi fizician și să crezi în Dumnezeu. Totuși ce înseamnă că ești creștin? Adică practici creștinismul doar la nivel formal, de obiceiuri, nu? Cum s-ar spune, ții post căci este bine pentru sănătate, respecti preceptele moralei creștine pentru beneficiile sociale etc. Cam așa ceva, nu?

Fizicianul: Nu, dragul meu. Nu ai înțeles. Eu sunt creștin și tot ceea ce fac este pentru a-mi reface relația de iubire cu Dumnezeu, nu pentru sănătate, beneficii sociale sau alte asemenea. Știi că ți se pare paradoxal, dar cu toate acestea, ca majoritatea creștinilor, eu nu mai cred demult în Dumnezeu.

Ateul: Nu mai înțeleg absolut nimic. Cum adică îți dedici viața refacerii relației cu cineva sau ceva în care

nu crezi? Cum adică creștinii nu cred în Dumnezeu? Mi se pare absurd.

Fizicianul: E foarte simplu, dragul meu. Din momentul în care devii sigur de existența a ceva, credința se transformă în certitudine. Din acel moment nu vei mai putea vorbi de credință, ci de certitudine. Așa cum nimeni nu spune “eu cred în părinții mei”, ci spune “părinții mei sunt X și Y”, tot așa nici creștinii nu mai pot spune că ei cred în Dumnezeu, ci ei spun clar și fără îndoială: “Dumnezeul meu este Iisus Hristos!”. Credința este prima care răsare, asemenea rădăcinii unei plante, dar ulterior planta crește și își formează tulpina și frunzele. Dacă inițial rădăcina nu avea cunoștință de existența Soarelui, ulterior frunzele se vor hrăni direct din lumina lui. Atunci Soarele capătă o existență concretă, planta fiind conectată la el pentru tot restul existenței ei.

Ateul: Acum am înțeles ce vrei să spui prin faptul că nu crezi în Dumnezeu. Dar ce anume ți-a transformat credința în convingere? Ai văzut vreo minune?

Fizicianul: Sigur că am văzut și chiar văd în acest moment în care noi doi stăm de vorba.

Ateul: Cum așa? De când stăm noi de vorba nu s-a întâmplat nimic deosebit. Toate obiectele sunt la locul lor, niciunul nu a început să zboare prin aer. Și pe de altă parte, doar ești

fizician și știi că toate cele din jurul nostru se supun legilor fizicii. Unde sunt minunile de care îmi vorbești?

Fizicianul: Vezi tu, dragul meu, tocmai legile pe care le-ai menționat sunt minunile pe care eu ca fizician le văd în fiecare clipă și care îmi vorbesc despre precisa rânduială pe care Dumnezeu a pus-o în această lume. De cele mai multe ori oamenii se așteaptă că o minune să fie ceva ieșit din comun, supranatural, o excepție de la legile fizicii, fără să mai vadă minunea legilor în sine și a ordinii superbe din jurul lor. Ei refuză Revelația naturală, așteptând-o direct pe cea supranaturală. Ar aplauda cu frenezie orice magician care ar reuși să facă un corp să plutească în aer pentru câteva secunde, dar nu acordă nici cea mai mică considerație lui Dumnezeu care, prin legea gravitației, face ca dintotdeauna corpurile să stea în ordine pe Pământ. Viața este plină de minuni. Depinde de fiecare la ce se uită și cât vrea să vadă.

Părintele Dumitru Stăniloae, un teolog drag mie, spunea: “Dumnezeu Se revelează obiectiv prin conștiință și prin natură; dar subiectiv sau din pricina păcatului din ei, promovat cu voia lor, cei mai mulți se împotrivesc evidenței Lui și sensului adevărat al vieții lor, care ni se revelează în chip natural, sau strâmbă această evidență

refuzând aportul voinței lor la acceptarea ei.”

Vorbind despre Revelația naturală, Pr. Stăniloae spunea că: “Biserica Ortodoxă nu face separație între Revelația naturală și cea supranaturală (biblică n.a.). Revelația naturală e cunoscută și înțeleasă deplin în lumina Revelației supranaturale; sau Revelația naturală e dată și menținută de Dumnezeu în continuare printr-o acțiune a Lui mai presus de natură. ... cele două revelații nu sunt despărțite. Revelația supranaturală se desfășoară și își produce roadele în cadrul celei naturale, ca un fel de ieșire mai accentuată în relief a lucrării lui Dumnezeu, de conducere a lumii fizice și istorice spre ținta spre care a fost creată, după un plan stabilit în veci. ... Revelația supranaturală pune doar în lumină mai clară însăși Revelația naturală.”

Ateul: E interesant ceea ce spui, dar nu reușesc să văd o legătură clară între fizică, știință în general, și Revelația naturală de care vorbeai. Îmi poți da mai multe detalii?

Fizicianul: Dragul meu, fizica și matematica, astronomia, științele în general, sunt o mărturie vie, incontestabilă, a raționalității cosmosului. Ele sunt un rezultat al Revelației naturale pe care o are omul atunci când studiază natură ce îl înconjoară. Despre raționalitatea cosmosului, Pr. Stăniloae spunea: “Noi considerăm că

raționalitatea cosmosului e o mărturie vie a faptului că el e produsul unei ființe raționale, căci raționalitatea, ca aspect al realității menite să fie cunoscută, este inexplicabilă fără o rațiune conștientă care o cunoaște de când o face sau chiar înainte de aceea și o cunoaște în continuare concomitent cu conservarea ei.

Pe de altă parte, cosmosul însuși ar fi fără sens împreună cu raționalitatea lui dacă n-ar fi dată rațiunea umană care să-l cunoască pe baza raționalității lui. În credința noastră, raționalitatea cosmosului are sens numai dacă e cugetat înainte de creare și în toată continuarea lui de o ființă creatoare cunoscătoare, fiind adus la existență pentru a fi cunoscut de o ființă pentru care e creat și, prin aceasta, pentru a realiza între sine și acea ființă rațională creată un dialog prin mijlocirea lui. Acest fapt constituie conținutul Revelației naturale.”

Ateul: Înțeleg faptul că pentru voi creștinii raționalitatea cosmosului este o dovadă indirectă a existenței unui creator rațional, dar eu aș dori să văd o demonstrație clară, directă și evidență a existenței lui Dumnezeu. Nu am găsit nicăieri așa ceva. Cum poți explica faptul că știința nu are o astfel de demonstrație?

Fizicianul: Marea comoară a științei și valoarea ei nu stă în demonstrațiile ei, ci în axiome/postulate. Acestea

sunt enunțuri evidente pentru toată lumea, care sunt acceptate ca fiind adevărate fără demonstrație. Sunt cămida de baza a științelor. Acceptarea lor ca adevărate, fără o demonstrație, constituie un act de credință fundamental pe baza căruia se construiesc toate raționamentele științifice.

Mult se înșeală cei care consideră că știința nu se bazează pe credință și că toate afirmațiile sunt argumentate, și că la polul opus s-ar afla creștinii care cred în lucruri neargumentate. Ei bine, dragul meu, axiomele/postulatele conțin în esența lor noțiuni teologice fundamentale. Tocmai evidența lor este dovada clară a Creatorului și a raționalității actului creației.

Un exemplu elocvent îl constituie noțiunea de INFINIT. Această noțiune foarte abstractă, stă la baza matematicii și fizicii, fiind acceptată axiomatic. Fără noțiunea de infinit întreagă știință modernă s-ar nărui într-o mare neputință de a demonstra ceva. Întreg calculul diferențial, integral, fizica avansată etc., au la bază această noțiune abstractă. Infinitul este ceva evident pentru noi toți, dar imposibil de arătat deoarece suntem în permanentă înconjurați de mulțimi finite. Nu poți învața un copil cuvântul infinit arătându-i exemple concrete din lumea înconjurătoare, așa cum faci, de exemplu, cu cuvintele “roșu”, “cald” etc. Infinitul este ceva ce nu

vedem. Este o extensie a finitului pe care o facem instinctiv, datorită unui sentiment de “infini” pe care îl avem sădit în ființă noastră. Infiniul este mai degrabă un sentiment, o senzație înrudită cu cea de veșnicie/eternitate.

Doar teologia ne oferă un răspuns satisfăcător al noțiunii de infinit. Eternitatea și infinitul sunt atribute ale lui Dumnezeu. Omul este făcut să trăiască în relație cu Dumnezeu, deci să fie conectat la Infinit, la Eternitate. Chiar dacă omul, prin căderea în păcat s-a desprins de Dumnezeu, el simte un gol infinit, el caută eternitatea. Nimic din cele finite ale lumii acestea nu-i pot astâmpăra setea de infinit. Pr. Stăniloae spunea că “noi suntem făcuți pentru eternitate, pentru că noi aspirăm că niște înăbușiți după infinitate, după absolut. Noi vrem să iubim și să fim iubiți tot mai mult, tinzând spre o iubire absolută și fără sfârșit. Iar aceasta n-o putem afla decât în relația cu o Persoană infinită și absolută, o Persoană conștientă, că să folosim un pleonasm. Noi tindem să descoperim și să realizăm o frumusețe tot mai mare, să cunoaștem o realitate tot mai profundă, să înaintăm într-o nouă noutate continuă. Noi tindem prin toate acestea spre infinit, pentru că suntem persoană. Dar toate aceste aspecte ale unei realități infinite nu le putem afla decât într-o Persoană infinită, mai bine zis într-o comuniune

de Persoane infinite în ființă, în iubire, în frumusețe.”

Iată, dragul meu, că Dumnezeu și relația noastră cu El, stau chiar la baza științei. Tot ceea ce acceptăm ca fiind adevărat fără demonstrație, evidența lucrurilor inexplicabile, este sădită în ființă noastră de însuși Dumnezeu. Ține doar de voință noastră să acceptăm sau să refuzăm evidența.

Ateul: Interesant. Totuși, în acest context de ce nu cred în Dumnezeu toți fizicienii și matematicienii, ba dimpotrivă, cei mai mulți își justifică ateismul pe baza rațiunii științifice?

Fizicianul: Deoarece Revelația naturală nu este suficientă. Așa cum spunea Pr. Stăniloae: “Credința naturală, care are izvorul în Revelația lui Dumnezeu prin natură, oricât de evidentă ar părea, este supusă îndoielii. Aceasta, întâi, pentru faptul că noi suntem supuși tentației de a lua drept singură realitate dată ordinea fenomenelor cunoscute prin simțuri și prin instrumentele ce le prelungesc pe acestea și care oferă satisfacții trupești și legate de existența trecătoare; dar mai ales pentru că în mod obiectiv setea noastră pentru împlinirea sensului existenței noastre într-o desăvârșire eternă i se opune realitatea inevitabilă a morții. ... În această situație ne vine în ajutor Revelația supranaturală... Cunoscând prin Revelația supranaturală Persoană dumnezeiască infinită

în inițiativa Ei clară, noi ne dăm seama că între tentațiile subiective trecătoare și inferioare, oferite de natură, și moartea ca tristă realitate obiectivă, există o legătură și că ele nu reprezintă starea firească a existenței, ci o stare de cădere, pentru că moartea dă impresia că nu există viață dincolo de ea, sau invers: omul slăbește în sine spiritul chemat la viață eternă prin preocuparea exclusivă de plăcerile trecătoare legate de trup. Tentațiile repective reprezintă o slăbiciune în trăirea pentru sensuri și deci un păcat, iar moartea e urmarea acestei slăbiciuni, sau a păcatului, fiind ultima prăbușire a realității în nonsens.

Prin aceasta, Revelația supranaturală întărește evidență trăsăturilor credinței naturale în care licărește un sens superior și etern al existenței. Dar o întărește întrucât o completează atât prin conștiința ce o aduce omului că natura lui se află acum prin păcat și prin moarte într-o stare nefirească, cât și prin ajutorul ce i-l dă de a învinge starea actuală nefirească a ei. Astfel, Revelația supranaturală reprezintă o readucere a naturii umane la starea ei adevărată, dându-i în același timp putere pentru a ajunge la ținta finală, spre care aspiră în mod firesc. Revelația naturală nu ni se luminează în sensul ei deplin decât prin Revelația supranaturală.”

Deci, cei care își justifică ateismul prin rațiuni științifice, sunt “cei care n-au stat sub influență Revelației supranaturale, (și) au putut refuza subiectiv așa de ușor credința din Revelația naturală a lui Dumnezeu. Această datorită mai ales morții pe care slăbirea spirituală a adus-o în lume. De aceea a fost necesar ca Dumnezeu să recurgă la Revelația supranaturală nu numai că vorbire, în care Persoană lui să apară mai clar, ci și ca un șir de acte supranaturale prin care, pe de o parte, să pună în evidență existența Sa și a lucrării Sale, iar pe de altă, să sensibilizeze perceperea subiectivă umană pentru sesizarea Lui ca persoană și a sensului vieții omenești, făcând astfel mai ușoară decizia omului de a-L accepta prin credință.”

Ateul: Tot ceea ce mi-ai spus m-a tulburat. Cred că am nevoie de timp că să mă gândesc mai profund asupra multor aspecte. Nu știu dacă voi deveni creștin, dar cu siguranță nici ateul de până acum nu mai pot fi. Până acum deviza mea era clară: “*I trust science more than religion!*”. Îmi plăcea să spun asta tuturor creștinilor, considerându-i inferiori și proști. Acum, în urmă discuției cu ține, realizez că și știință are la bază un act de credință, aidoma religiei. În definitiv expresia “*I trust science*” înseamnă “eu cred în știință”, deci tot un act de credință, nicidecum o demonstrație/

argumentație. Și într-adevăr, nu m-am gândit niciodată că postulatele științei, pe care le acceptăm că fiind adevărate fără nicio demonstrație, pot fi atât de profunde și să ascundă în esența lor taine conectate cu teologia. Îți promit că voi reflecta și, dacă nu te superi, îți voi mai pune întrebări.

Fizicianul: Dragul meu, îți voi răspunde întotdeauna cu bucurie, în măsura în care mă voi pricepe. Pe curând!

Cosmin Vatră, *Aarau*

Acasă

În ultimile luni am trăit cu toții evenimente speciale.

În aceste momente m-am confruntat din nou cu tema dorului de acasă.

Dar prima întrebare care îmi vine în minte este: Unde sunt eu acasă? În România, în Elveția?

De fapt pentru mine sunt două feluri de acasă.

Unul este acela legat de satul în care m-am născut și am crescut, de anii petrecuți prin București.

Și apoi este acest acasă în care trăiesc acum cu familia, locul unde locuiesc, cartierul în care cunosc deja mulți oameni, grădina, atelierul, expozițiile și oamenii care vin la mine la pictură.

Am încercat să concentrez toate aceste sentimente în versuri.

Acasă

Satul în care am crescut
Lăsatul serii și venitul vacilor vara,
Mamaia Vișana.

Orașul în care m-am dus la școală.

București, București cât de drag
îmi ești....

Colegii mei de la clasa de pictură a
lui Marin Gherasim.

Antimul dimineață devreme și spovedania de dinaintea Sfintei Liturghii,
Alexandrina, Ana, Andreea, D-na
Stella, Cristina, Alexandra, Arina.

Peter, bursa în Boswil și nunta la
Brebu.

Luzern: vara frumos, iarnă ceață.

Prima sarcina, prima naștere, primul copil.

Alte trei sarcini și nașteri urmează.

Ani mulți în care te gândești neînțecat la cei mici și le sari în ajutor.

Cursurile de terapie prin artă în
Thalwil.

Slujbele de la biserica românească.
Atelierul.

În sfârșit: Am ajuns acasă!

Când îmi este dor vara: mănânc porumb fiert și mă bucur de zumzetul muștelor.

Da, al muștelor!

Căci în Tăriceni erau multe muște care zumzăiau vara pe căldură.

Și ție? Ce îți alina ție dorul?

Invitație la Expoziție: Icoane pe sticlă și picturi cu înger

În perioada 7-22 noiembrie 2020 voi expune lucrările realizate anul acesta în

Rothenburgerhaus,
St.-Leodegar-Strasse 6, Luzern.

Vă aștept cu drag și mă bucur de vizita dumneavoastră!

Carmen Indergand-Bira,
Artist plastic și terapeut prin pictură
www.ausdrucksmalen-luzern.ch

Program expoziție:
07-22.11.2020

Pentru informații privind orele de deschidere urmăriți:
www.ausdrucksmalen-luzern.ch

Rugăciune pentru naștere ușoară

O, Preaslăvita Maică a lui Dumnezeu, miluiește-o pe roaba ta și vino întru ajutorul ei în vremea durerilor ei pe care le rabdă toate ficele Evei în timpul nașterii.

Ceea ce ești binecuvântată între femei, adu-ți aminte cu ce bucurie și dragoste te grăbeai să ajungi la ruda ta Elisabeta când această a rămas însărcinată și ce minune s-a arătat cu mama și cu pruncul din pântecul ei și din nesecata ta milostivire, dă-i și umilei tale roabe, naștere ușoară!

Dă-i ei harul ca acest copil ce se află lângă inima sa, să strige cu bucurie așa cum sfântul prunc Ioan s-a închinat Dumnezeului și Mântuitorului nostru, Care din iubire pentru noi, păcătoșii, nu S-a rușinat, ci a acceptat să fie prunc.

Bucuria negrăită de care s-a umplut inima ta feciorelnică la nașterea Fiului și Dumnezeului tău să-i aline durerea! Mântuitorul tău născut de tine să o păzească de moartea care curmă viața multor mame la naștere și să se numere rodul pântecului ei în rândul aleșilor lui Dumnezeu!

Auzi, Preaslăvită Împărăteasă a Cerurilor smerita ei rugăciune, întoarce fața ta spre roaba ta și acoper-o, ajutoarea creștinilor și tămăduitoarea bolnavilor cu acoperământul tău în ceasul chinurilor și al durerilor, că să se învrednicească să cunoască că tu

ești Maica milostivirii și să slăvească bunătatea ta, căci tu nu nesocotești niciodată rugăciunile celor sărmani și îi izbăvești pe toți cei ce te cheamă în ceasul necazurilor. Amin.

Cronica parohiei 2020

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 2 februarie pentru Emma-Lea, fiica Cristinei și a lui Ciprian Dima, având ca nașe pe Alina și Gabriela.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 27 iunie pentru Alexander-Matei, fiul Elenei Roxana și a lui Cristofor din Langenthal, având ca naș pe Gigi din Winterthur.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 28 iunie pentru Deniz, fiul Deliei și a lui Serdar, având ca nașă pe Iulia.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 5 iulie Adelina Maria, fiica Mariei-Andreea și a lui Jean-Marc din Alpnach, avându-i ca nași pe Ana Maria și Dragoș.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 30 august pentru Maria Elena, fiica Alexandrei și a lui Jonas, având ca nași pe Laura și Vlad.

Program Liturgic

Pe lângă rugăciunea de seară zilnică de la ora 21.00, urmată de Acatistul Duhului Sfânt duminica și Paraclisul Maicii Domnului vinerea, continuăm să transmitem online toate rugăciunile de la biserică.

Sâmbătă, 5 Septembrie

19:30 - Vecernia Hramului
Taina Spovedaniei

Duminică, 6 Septembrie, Nașterea Maicii Domnului - Hram

9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie
12:15 - Agapă frățească

Sâmbătă, 12 Septembrie Înălțarea Sfintei Cruci (post)

9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie
19:30 - Vecernia, Taina Spovedaniei

Duminică, 13 Septembrie,

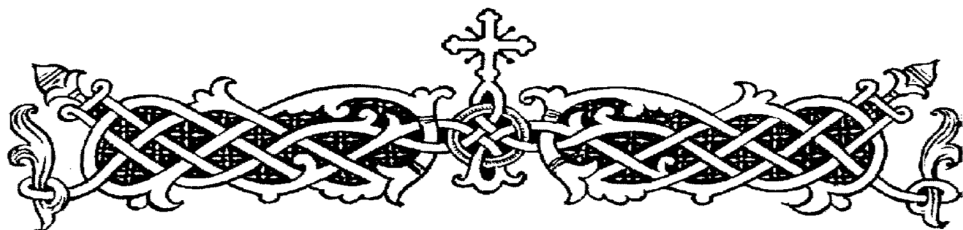
9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie

Sâmbătă, 19 Septembrie

19:30 - Vecernia, Taina Spovedaniei

Duminică, 20 Septembrie,

9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan
Tel.: 076 332 82 79

Adresa poștală:
Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:
Capela „Steinmattli”
Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern
(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)
Coordonate GPS: 47.014260 N, 8.301935 E

Programul slujbelor:

Sâmbăta
19:30 - Vecernia

Duminica
09:30 - Utrenia
10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii
este anunțat la biserică și pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

<https://www.facebook.com/bisericaortodoxalucerna/>

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă
prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privim atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde
Zentralschweiz
Postfach 14219
6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4